

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **DI, z. s., IČO 22889167**
sídlem Rolnická 661/7, 625 00 Brno-Bohunice
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Bártou
sídlem Kobližná 47, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem**
sídlem Velká Hradební 2336/8, 401 00 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. ev. 157370/2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. 157370/2017, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se původní žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17. 8. 2017, č. j. 363/LP/2017, JID: 134743/2017/KUUK, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2017, č. ev. 117949/2017, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„informační zákon“), a to: „Komu a kolik zaplatilo Statutární město Ústí nad Labem v letech 2015 a 2016 za mediální poradenství? Poskytněte prosím smlouvy, na základě kterých bylo mediální poradenství realizováno.“ Současně s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí se žalobce rovněž domáhal, aby soud Magistrátu města Ústí nad Labem nařídil požadovanou informaci poskytnout a uložil žalovanému uhradit mu náklady řízení.

2. Dne 30. 11. 2017 byl však soudu doručen návrh žalobce na změnu v osobě žalovaného, a to z Krajského úřadu Ústeckého kraje na Magistrát města Ústí nad Labem, spojený s návrhem na zrušení následného rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 18. 10. 2017, č. ev. 157370/2017, kterým byla opětovně částečně odmítnuta tatáž žádost žalobce o poskytnutí informace. Současně s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí žalobce rovněž žádal, aby soud Magistrátu města Ústí nad Labem nařídil požadovanou informaci poskytnout a uložil mu uhradit náklady řízení. Usnesením ze dne 20. 12. 2017, č. j. 15 A 207/2017-43, soud připustil, aby z řízení na straně žalované vystoupil Krajský úřad Ústeckého kraje a na jeho místo do řízení vstoupil Magistrát města Ústí nad Labem.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu žaloby shrnul dosavadní průběh řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace, přičemž zdůraznil, že byla již čtyřikrát žalovaným částečně odmítnuta, a to navzdory čtyřem zrušujícím rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje. Dle žalobce tak žalovaný zásadním způsobem nerespektoval závazný právní názor nadřízeného správního orgánu a jeho postup svědčí o tom, že se snažil co nejvíce poskytnutí informace oddálit, když ve svých opakovaných rozhodnutích neuváděl žádnou novou argumentaci, jež by tento postup mohla ospravedlnit. Ve svém důsledku tak může žalovaný dle žalobce dosáhnout toho, že řízení o poskytnutí informace nebude nikdy pravomocně ukončeno.
4. S ohledem na uvedené byl žalobce toho názoru, že jednání žalovaného je nutné považovat za šikanózní a jako takové proti smyslu a účelu informačního zákona – v této souvislosti žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, a ve vztahu k poskytování informací o odměnách osob placených z veřejných prostředků pak na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.

Vyjádření k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že při částečném odmítnutí poskytnutí informace postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, zejména v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a zněním § 8a informačního zákona, dle kterého je možné informace týkající se mimo jiné soukromí fyzické osoby a osobních údajů poskytnout jen v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Požadovaná informace se přitom týká poskytování služeb ze strany zaměstnance žalovaného na základě dohod o provedení práce, který se zveřejněním údajů o vyplácených odměnách nesouhlasil, žalovaný měl proto za to, že by sdělením informace výrazným způsobem zasáhl do zaměstnancova osobního života.
6. Dále žalovaný na obranu svého postupu konstatoval, že nesouhlasí se závěry uváděnými v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, podle něhož lze informace o platech zaměstnanců hrazených z veřejných prostředků odmítnout jen výjimečně, a naopak se přiklonil k názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyjádřenému Ústavním soudem ve shora uváděném nálezu ze dne 17. 10. 2017, kde byly stanoveny striktní podmínky tzv. platového testu. Podle něj může povinná osoba poskytnutí informace o platu či odměnách zaměstnance odmítnout, pokud nedojde ke splnění některé z následujících podmínek: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, d) informace existuje a je dostupná.

7. V daném případě žalovaný dospěl ke stanovisku, že požadovaná informace existuje a že se v obecné rovině týká veřejného zájmu. Dále pak zkoumal, zda je žalobce osobou, jež plní zmíněnou roli „společenského hlídacího psa“, přičemž zjistil, že není ani novinářem ani nevládní organizací zabývající se veřejnou kontrolou veřejné správy, či provozovatelem internetové stránky nebo blogu, prostřednictvím nichž by se účastnil veřejných diskuzí. Žalobce má sice podle žalovaného ve své zakládací listině uvedenu jako činnost podporu demokratických institutů, tento pojem ale blíže specifikován není, tudíž nelze dovodit, čím se žalobce skutečně zabývá. Rovněž dle žalovaného není v projednávané věci splněna ani podmínka, aby poskytnutí informace přispělo k veřejné diskuzi o věcech veřejného zájmu, neboť žalobce či obdobní žadatelé nemohou nikdy posoudit, zda vyplacená odměna odpovídá odváděné práci zaměstnance, a to ani při uvedení důvodů pro její výplatu. Není tedy zřejmé, k čemu by žalobci mohla případná odpověď sloužit a jak by mohl bez znalosti konkrétních postupů, procesů a jejich obtížnosti posoudit, zda byly veřejné prostředky vynaloženy účelně, či nikoliv. Podle žalovaného tak bude mít vyhovění žádosti toliko dalekosáhlé důsledky do pracovního a osobního života daného zaměstnance.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 4. 2017 byla žalovanému doručena žádost žalobce o poskytnutí informace vymezené shora. Žalovaný uvedené žádosti částečně vyhověl, když žalobci poskytl anonymizované kopie dohod o provedení práce, na základě nichž s blíže neustanovenou osobou a za blíže neurčitou částku sjednal poskytování služeb mediálního poradenství a konzultace. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2017, č. ev. 70683/2017, pak žalovaný ve zbývajících částech, a to ohledně osoby, které byly odměny za uvedené služby vypláceny, a výše těchto odměn, žádost žalobce odmítl. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 25. 5. 2017, č. j. 208/LP/2017, JID: 85000/2017/KUUK, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

11. Dne 8. 6. 2017 vydal žalovaný nové rozhodnutí č. ev. 92657/2017, jímž opětovně žádost žalobce ve stejném rozsahu částečně odmítl. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž znovu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017, č. j. 269/LP/2017, JID: 110516/2017/KUUK, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. K obdobnému následku došlo i dne 28. 7. 2017, kdy žalovaný vydal pod č. ev. 117949/2017 další částečně odmítavé rozhodnutí, jež bylo poté znovu zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17. 8. 2017 č. j. 363/LP/2017, JID: 134743/2017/KUUK, a naposledy dne 18. 10. 2017, kdy žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, o němž i v tomto případě rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 21. 11. 2017 č. j. 528/LP/2017, JID: 188143/2017/KUUK, tak, že je zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.
12. Soud se musel úvodem projednávané věci zabývat otázkou splnění podmínek řízení ve správním soudnictví ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí.
13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
14. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. platí, že žaloba je nepřipustná tehdy, nevyčerpali-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.
15. Podle § 16 odst. 4 informačního zákona platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
16. V předmětném případě je zřejmé, že správní žalobou je napadáno rozhodnutí žalovaného jakožto „správního orgánu I. stupně“ ze dne 18. 10. 2017, č. ev. 157370/2017, kterým byla (již opakovaně) částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace, nikoliv rozhodnutí „nadřízeného“ Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 11. 2017 č. j. 528/LP/2017, JID: 188143/2017/KUUK, kterým bylo posléze rozhodnuto o zrušení předmětného prvostupňového rozhodnutí a věc vrácena k dalšímu projednání. Tato procesní situace by obvykle vedla soud k odmítnutí žaloby pro nepřipustnost, neboť by se jednalo o předčasný návrh s ohledem na to, že správní řízení dosud nebylo ukončeno. Ve vztahu k žalobám týkajícím se poskytování informací nicméně již judikatura Nejvyššího správního soudu učinila závěr, že žalobcem zvolený postup, v rámci nějž je napadáno přímo rozhodnutí povinného subjektu, kterým dojde k opakovanému odmítnutí poskytnutí informace, je z hlediska přípustnosti žaloby zcela v souladu s požadavky kladenými na účastníky v souvislosti s § 65 s. ř. s.
17. Nejvyšší správní soud se danou otázkou zabýval např. v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), více ji však rozpracoval až v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

192/2017-35. V něm uvedl, že „[d]le § 65 odst. 1 s. ř. s. soudně přezkoumatelné rozhodnutí zkracuje žalobce na právech přímo, nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu; rozhodnutí je jen takový úkon, který zakládá, mění, ruší, nebo závazně určuje žalobcova práva nebo povinnosti. Jde tedy o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě mohlo napadené rozhodnutí nějak negativně projevit v jeho právní sféře [...] Právě potencialita takovýchto vlastností správního rozhodnutí zakládá žalobní legitimaci k podání správní žaloby. Ve světle právě uvedeného je evidentní, že v typových situacích procesních obstrukcí či nekončícího „ping-pongu“ v informačních věcech lze takovéto vlastnosti přičítat rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv rozhodnutí odvolacího orgánu. [...] Pokud odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil, nelze mu vyčítat žádné negativní dopady do právní sféry žadatele (žalobce), nelze požadovat, aby žalobce – neúspěšný žadatel o informaci – tvrdil zkrácení na právech rozhodnutím odvolacího orgánu, které ho přitom na právech nijak nezkracuje. [...] [Ž]alobce je ve skutečnosti na právech krácen nikoliv pro něj pozitivním rozhodnutím odvolacího orgánu, ale až v pořadí dalším rozhodnutím povinného subjektu, který žádost o informaci odmítl. Pokud povinný subjekt nerespektuje předchozí zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu, nelze již po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával opětovně opravný prostředek a čekal na druhé (třetí, čtvrté...) zrušovací rozhodnutí. Rozšířený senát zdůrazňuje, že ochrana ve věcech svobodného přístupu k informacím je specifická a nesmí být v žádném případě formalistická. Proto podá-li žadatel o informaci žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu poté, co povinný subjekt opětovně rozhodl způsobem pro žalobce negativním, nesmí správní soud takovouto žalobu odmítnout, ale musí ji věcně projednat, [...]. Pro pořádek nutno dodat, že pokud žadatel o informace nenapadne žalobou rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, ale namísto toho podá v pořadí druhé (třetí, čtvrté...) odvolání, pochopitelně tím nepřichází o možnost žalovat jak další rozhodnutí žalovaného (bude-li odvolání zamítnuto), tak i případné následné rozhodnutí povinného subjektu (zruší-li žalovaný opětovně rozhodnutí povinného subjektu, ovšem povinný subjekt opětovně žádosti nevyhoví). Co ovšem možné není, je žalovat rozhodnutí žalovaného, které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takovéto rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje.“

18. S ohledem na uvedené závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že v daném případě je žaloba proti rozhodnutí žalovaného, byť se jedná o správní orgán I. stupně, přípustná.
19. Dále se již soud zabýval samotným meritem věci, a to posouzením, zda v daném případě byly splněny podmínky pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace o totožnosti osoby, které byly v letech 2015 a 2016 vypláceny odměny za mediální poradenství poskytované žalovanému, a kolik činila výše těchto odměn.
20. Podle § 8b informačního zákona platí, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky (odst. 1). Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území (odst. 2). Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (odst. 3).
21. Úvodem soud konstatuje, že rozhodovací praxe soudů prošla ve vztahu k problematice poskytování informací týkajících se platů zaměstnanců, jimž je odměna za práci (včetně odměny z dohod o pracích vykonávaných mimo pracovní poměr jako v tomto případě) vyplácená z veřejných rozpočtů, v posledních letech zásadním vývojem. Zásadní závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v tomto směru přinesl zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, jenž deklaroval, že informace o platech zaměstnanců mají být (s výjimkami) poskytovány prakticky vždy. Dne 17. 10. 2017 (tedy pouhý jeden den před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí) byl ale Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16 vyhlášen nález, jenž závěry Nejvyššího správního soudu vyplývající ze shora vymezeného rozsudku podstatným způsobem změnil a stanovil nové požadavky na posuzování žádostí o poskytování informací. Ústavní soud konkrétně uvedl, že povinný subjekt může odmítnout sdělit žadateli skutečnosti týkající se platu a odměn na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nedojde ke splnění některé ze čtyř podmínek již konstatovaných žalovaným ve vyjádření v žalobě (účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace samotná se týká veřejného zájmu, žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“ a informace existuje a je dostupná).

22. Vzhledem k tomu, že ke zveřejnění citovaného nálezu Ústavního soudu došlo později než k jeho vyhlášení, nelze žalovanému v zásadě vyčítat, že se jím nastavenými podmínkami pro posuzování žádostí o poskytnutí informací o platech a odměnách zaměstnanců v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval. Naopak soud kladně hodnotí, že se žalovaný v odůvodnění vyjádřil jak k již zmíněnému předchozímu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, tak i ke starší judikatuře Ústavního soudu, jež ve vztahu ke střetu dvou subjektivních práv (zde práva na informace oproti právu na soukromí) stanovila povinnost provádění testů vhodnosti, potřeby a poměřování.
23. S ohledem na to, že však v daném případě dosud nedošlo k pravomocnému ukončení řízení o žádosti žalobce, a rovněž s přihlédnutím ke specifičnosti správní agendy týkající se poskytování informací, bylo přes předchozí formálně správný postup žalovaného na místě se ze strany soudu zabývat otázkou, zda by se v právě projednávané věci neměla, byť s retroaktivním účinkem, aplikovat i novější shora citovaná judikatura Ústavního soudu. Ta totiž požadavky na zkoumání oprávněnosti žádostí o informace ve vztahu k platům a odměnám zaměstnanců placených z veřejných prostředků ještě více konkretizovala. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že takováto situace zde jednoznačně nastala, což potvrzují i teze Ústavního soudu v nálezu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11, jehož závěry shrnul následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Afs 244/2016-29. Ten uvedl, že *„[z]ákladní myšlenka nálezu je taková, že působení nové judikatury se řídí zásadou tzv. incidentní retrospektivity: nová judikatura se užije i v těch řízeních, která mají základ v minulosti, ale ještě nebyla pravomocně skončena nebo (což se týká přezkumu správních rozhodnutí u správních soudů) o jejich předmětu ještě probíhá soudní řízení. Tuto zásadu je však nutné korigovat (a novou judikaturu výjimečně neužít), pokud by její užití mělo poškodit adresáta, který jednal podle dosavadní judikatury. Takovým korektivem je zásada důvěry v právo.“*
24. Z uvedeného je zřejmé, že východiska a podmínky vymezené v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, bylo nutné zohlednit i v právě projednávané žádosti žalobce o poskytnutí informace. Pokud k tomu nicméně nedošlo, pak žalovaný jako povinný subjekt při svém rozhodování o žádosti pochybil, neboť neprovedl nezbytný test proporcionality. K tomu soud konkrétně doplňuje, že v žádosti zcela absentovala jakákoliv zmínka o účelu, k němuž mají být požadované osobní údaje ze strany žalobce užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Žalovaný si ale tyto údaje nedoplnil, což s odkazem na závěry Ústavního soudu představuje překážku tomu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aby mohl o žádosti relevantním způsobem rozhodnout a posoudit, zda sledovaného účelu není možno dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob. Stejně tak byl žalovaný povinen si obstarat i informace týkající se splnění zbývajících výše naznačených podmínek, tedy zejména, zda žalobce plní úkoly dozoru veřejnosti či tzv. „společenského hlídačského psa“ a zda informace existuje a je dostupná. V tomto smyslu je tudíž žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a námitku žalobce lze považovat za důvodnou.

25. Podle § 16 odst. 4 věty druhé informačního zákona je soud obecně v případě, kdy zjistí, že poskytnutí informace nemělo být žadateli povinným subjektem odmítnuto, povinen nevyhovující rozhodnutí zrušit a nařídit informace poskytnout. Judikatura však připouští situace, kdy na tomto postupu nelze striktně trvat. Nejvyšší správní soud se tak např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, přiklonil k názoru, že rozhodnutí správních orgánů lze zrušit a nařídit požadované informace poskytnout jen tehdy, je-li správní rozhodnutí přezkoumatelné. Na tomto závěru pak setrval i v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, doplnil, že: „[k]rajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout.“
26. V daném případě však s ohledem na změnu judikатурního výkladu poskytování informací týkajících se platů a odměn zaměstnanců hrazených z veřejných prostředků nemohl zdejší soud úlohu nalézacího soudu plnit, neboť v důsledku (byť ze strany žalovaného ne zcela zaviněného) neposouzení nově vymezených předpokladů testu proporcionality dospěl k již zmíněnému závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V obdobném skutkovém případě přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018-31, konstatoval, že „[k]rajský soud tedy v napadeném rozsudku správně reflektoval závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na jejichž podkladě pak správně dovodil, že je v posuzované věci nezbytné provést další zjištění s ohledem na nové požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu tak, aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pouze po dodatečném zjištění těchto skutečností by totiž krajský soud mohl věc posoudit a případně nařídit poskytnutí informací, dospěl-li by k závěru, že jsou tyto podmínky splněny. Krajský soud nemůže zcela nahrazovat nalézací činnost správních orgánů. S ohledem na to, že rozhodnutí stěžovatele nerelektovalo všechny podmínky stanovené v nálezu Ústavního soudu, nemohl krajský soud přistoupit k zamítnutí žaloby. Je tedy zřejmé, že za daných specifických okolností krajskému soudu nezbývalo, než zvolit cestu v podobě zrušení pouze napadeného rozhodnutí. [...] Ve věci sp. zn. 2 As 296/2017 Nejvyšší správní soud taktéž s přihlédnutím k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, [...] uvedl, že vzhledem k tomu, že dosud nebylo v úplnosti provedeno posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu, nelze mít za jednoznačné, že jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací, a tedy pro nařízení této povinnosti soudem. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli.“
27. S přihlédnutím k uvedenému proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí ve výroku rozsudku I. dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. toliko zrušit pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti s ohledem na nedostatek důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení, aniž by mu soud uložil současně požadovanou informaci poskytnout. V následném řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude tedy muset zejména zjistit účel, pro který byla informace ze strany žalobce požadována s ohledem na veřejný zájem, jakož i posoudit, zda žalobce plní roli výše zmíněného „společenského hlídačeho psa“, či nikoliv.

28. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž uložil žalovanému zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem Mgr. Jaroslavem Bártou, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (žaloba) a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (návrh na záměnu žalovaného spojený s doplněním žalobních tvrzení), včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t.
29. Jiné než uvedené náklady pak soud žalobci nepřiznal, když nebyly z jeho strany či ze strany jeho zástupce uplatněny, a ani nevyplynuly z obsahu soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 8. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)